

Иван Йончев

Българката-майка

Единствен имам сина по бранните полета.
Къде е той сега и как е аз не знам,
но моята душа от скръб не е обзета –
по него да заплача било би ме срам.

Защото зная аз какво се дълг нарича
към майка – Родина, що значи родна чест...
О, нека плаче таз, що своя син обича
по-силно от рода си, тя нека плаче днес.

А аз скръбта си горка с радост ще заменя –
щастлива, че отгледах смел и храбър син,
син, който брани гордо земята си рождена...
Аз няма да заплача, макар че е един!

И чуя ли, че е загинал във борбата,
в жестоката борба със подлий враг – тогаз
смирено ще целуна на родний край земята.
И... може би... тогава заплакала бих аз!

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6432>]